

29 aprilie – 5 mai

Suferința pentru Hristos

Textul de memorat: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui.” (1 Petru 2:21)

Istoria persecuției creștinilor din primele secole după Hristos este în; general cunoscută. Biblia însăși, în special cartea Faptele apostolilor, ne ajută să ne formăm o idee despre problemele cu care se confruntă biserica atunci. Persecuția, cu suferința pe care o aduce ea, este în mod clar; prezentă în viața creștinilor cărora le scrie Petru.

În primul capitol al epistolei sale, Petru face următorul comentariu: „Măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos” (1 Petru 1:6,7). Spre finalul epistolei, el repetă ideea (1 Petru 5:10).

În prima sa epistolă, Petru tratează pe larg, de trei ori, subiectul suferinței pentru Hristos (cap. 2:18-25; 3:13-21; 4:12-19). Prin urmare, din orice unghi am studia-o, suferința din cauza persecuției este o temă majoră a ei și o vom aborda și noi în acest studiu.

Duminică, 30 aprilie – Încercările primilor creștini

1. Citește 1 Petru 1:6; 5:10. La ce se referă Petru aici și ce atitudine îi îndeamnă el pe cititorii săi să aibă?

În primele câteva secole, creștinii puteau avea parte de o moarte îngrozitoare. O scrisoare adresată împăratului roman Traian ne dezvăluie cât de nesigură era viața lor. Expeditorul ei este Pliniu, la data aceea guvernator peste Pont și Bitinia (111-113 d.Hr.), două provincii amintite în 1 Petru 1:1.

În scrisoare, Pliniu îl întreba pe Traian cum să procedeze cu oamenii acuzați că erau creștini. El preciza că îi executase pe cei care susținuseră insistent că erau creștini. Alții însă spuneau că fuseseră creștini odată, dar că nu mai erau. Pliniu le oferise ocazia de a-și dovedi nevinovăția poruncindu-le să ardă tămâie în fața statuii lui Traian și a altor zei și să Îl blesteme pe Isus.

Închinarea la un împărat în viață era o practică rar întâlnită în Roma, însă în partea răsăriteană a Imperiului Roman (zona în care se aflau destinatarii epistolei lui Petru), împărații permiteau și uneori chiar încurajau ridicarea de temple în cinstea lor. Unele temple de acest fel își aveau propriii preoți și propriile altare pe care erau aduse ofrande. Așadar, când le-a poruncit creștinilor să-și dovedească loialitatea față de Imperiu, arzând tămâie și închinându-se înaintea statuii împăratului, Pliniu urma o practică veche din Asia Mică.

În primul secol, au existat situații în care creștinii au avut mult de suferit doar pentru că erau creștini. Circumstanțele de acest gen au fost frecvente mai ales sub domniile lui Nero (54-68 d.Hr.) și Domițian (81-96 d.Hr.).

În prima sa epistolă, Petru nu dă decât puține exemple concrete, dar printre ele se numără probabil acuzațiile false (1 Petru 2:12), insultele și batjocura (3:9; 4:14). Încercările erau grele, dar nu par a fi condus la condamnarea la închisoare sau la moarte, cel puțin nu la momentul acela. Chiar și așa, viața creștină îi aducea pe credincioși în conflict cu unele aspecte importante ale societății din primul secol și îi așeza față în față cu suferința pentru convingerile lor. Petru se referă, așadar, aici la o problemă serioasă.

Luni, 1 mai – Suferința lui Hristos și exemplul dat de El

2. Ce atitudine ar trebui să aibă creștinii față de cei care le produc suferință din cauza credinței lor? 1

Cuvintele lui Petru, „chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi!” (vers. 14), sunt un ecou al cuvintelor lui Isus: „Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii” (Matei 5:10). Petru le spune mai departe creștinilor că n-au de ce să se teamă de cei care îi batjocoresc și îi îndeamnă să-L sfințească (în alte versiuni, să-L „venereze”) în inimile lor pe Hristos ca Domn (vers. 15). Prezența lui Isus în inimă îi va ajuta să alunge frica de cei care îi persecutau.

După aceea, el le recomandă să fie întotdeauna pregătiți să dea explicații despre speranța pe care o au, dar s-o facă într-un mod atrăgător – cu blândețe și cu teamă (n. tr. - cuvântul „teamă” este redat în alte versiuni cu „respect”).

Petru le cere să nu le dea altora motive de defăimare. Datoria lor este să-și păstreze conștiința curată (vers. 16). Lucrul acesta este important, fiindcă cei care îi defăimează vor fi făcuți de rușine prin purtarea neprihănită a creștinilor.

Sigur că nu suferința pentru o faptă rea este laudabilă, ci suferința pentru o faptă bună: „Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele, decât pentru că faceți răul” (vers. 17).

Apoi, Petru îl dă ca exemplu pe Isus. Hristos însuși a suferit pentru neprihănirea Sa; sfințenia și puritatea vieții Sale erau o permanentă mustrare pentru cei ce-L urau. Dacă a existat vreodată cineva care să sufere pentru faptele sale bune, atunci acela a fost Isus.

Iar suferința Sa a pus la dispoziția păcătoșilor singura cale de mântuire. El a murit în locul lor („Cel neprihănit pentru cei nelegiuți”, vers. 18), pentru ca aceia care cred în El să aibă făgăduința vieții veșnice.

Ai suferit vreodată pentru vreo faptă bună? În ce situație și ce ai învățat din această experiență despre ce înseamnă să fii creștin și să reprezinți caracterul lui Hristos?

Marti, 2 mai – Încercarea de foc

3. De ce nu trebuiau destinatarii epistolei să se mire că sufereau? 1 Petru 4:12-14, vezi și 2 Timotei 3:12; Ioan 15:18.

Petru le explică aici credincioșilor că, prin încercările îndurate pentru credința lor, au parte de patimile lui Hristos, iar Pavel spune: „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți” (2 Timotei 3:12). Isus însuși i-a prevenit pe urmașii Săi cu privire la acest lucru: „Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții” (Matei 24:9,10).

Ellen G. White notează: „La fel va fi cu cei care vor trăi cu evlavie în Hristos Isus. Prigoana și ocară îi așteaptă pe toți aceia care sunt plini de Duhul lui Hristos. Caracterul prigoanei se schimbă odată cu vremurile, dar principiul - spiritul care o susține - este același care i-a ucis pe aleșii Domnului dintotdeauna, începând din zilele lui Abel.” - *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 425 (576)

4. Citește Apocalipsa 12:17. Ce se spune aici despre persecutarea celor credincioși în timpul din urmă?

Pentru creștinul devotat, persecuția poate fi o realitate. Petru o numește „încercare de foc” și le spune cititorilor săi că ea nu trebuie să-i surprindă.

Focul are aici o conotație pozitivă. El poate fi distructiv, dar are capacitatea de a îndepărta impuritățile. Depinde de materialul asupra căruia acționează. El distruge lucruri inflamabile, dar purifică argintul și aurul. Noi nu trebuie să stărnim intenționat persecuția, însă Dumnezeu poate scoate ceva bun din ea. Petru le spune practic cititorilor săi: *Da, persecuția este un lucru rău, dar nu vă descurajați din cauza ei, de parcă ar fi un lucru neașteptat. Mergeți înainte prin credință!*

Ce putem face pentru a-i încuraja și ajuta pe cei care suferă din cauza credinței?

Miercuri, 3 mai – Judecata și poporul lui Dumnezeu

5. Compară 1 Petru 4:17-19 cu Isaia 10:11,12 și Maleahi 3:1-6. Ce idei se regăsesc în toate aceste pasaje?

În toate aceste pasaje se afirmă că procesul judecării începe cu poporul lui Dumnezeu. Concluzia lui Petru este: „Așa că cei ce suferă după voia lui Dumnezeu să-și încredințeze sufletele credinciosului Ziditor și să facă ce este bine” (1 Petru 4:19).

6. Cum era înțeleasă judecata în vremurile biblice? Luca 18:1-8. Ce se afirmă aici că va face Dumnezeu pentru aleșii Lui?

În timpurile biblice, judecata era un lucru foarte dorit. Atitudinea aceasta, în general favorabilă față de judecată, este ilustrată în Luca 18:1-8. Văduva din pildă știe că are sorți de izbândă doar dacă reușește să găsească un judecător care să-i preia cazul. Nu are bani destui și nici un statut înalt pentru a se face auzită, dar izbutește în cele din urmă să-l convingă pe judecător să o asculte și să-i facă dreptate. Iar Isus conchide: „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El?”

Păcatul a adus răul în lumea noastră, iar poporul lui Dumnezeu din toate timpurile a așteptat îndelung ca El să facă dreptate: „Cine nu se va teme, Doamne și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate” (Apocalipsa 15:4).

Gândește-te la toate relele din lumea aceasta care au rămas și rămân încă nepedepsite. De ce sunt atât de importante pentru noi, creștinii, conceptele de dreptate și de judecată dreaptă a lui Dumnezeu? Ce speranță îți dă promisiunea că va avea loc o judecată?

Joi. 4 mai – Credință în timpul încercărilor

Petru le-a scris credincioșilor care sufereau pentru credință. Și, întrucât încercările aveau să se întetească (după cum ne arată istoria), cuvintele lui le-au adus consolare și încurajare multor creștini în anii ce au urmat. Ele au rămas până astăzi o sursă de încurajare.

De ce există suferință? Întrebare veche de când lumea. Cartea lui Iov, una dintre cele mai vechi cărți biblice, are ca temă suferința. Dacă a existat vreodată un om (în afară de Isus) care „să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca făcător de rele” (1 Petru 4:15), atunci acela a fost Iov. Știm ce spune Dumnezeu despre el: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău” (Iov 1:8). El a suferit foarte mult tocmai pentru că era un om bun!

7. Ce explicații din următoarele texte ne ajută să găsim răspuns la întrebarea despre cauzele suferinței? 1 Petru 5:8; Apocalipsa 2:10; 12:9.

Pe scurt, noi suferim fiindcă ne aflăm în toiul unei mari lupte între Hristos și Satana. Lupta aceasta nu este doar o metaforă, un simbol al tensiunii noastre interioare dintre bine și rău. Domnul Isus este real și Diavolul este real, iar lupta pentru ființele umane este și ea reală.

8. Ce suntem îndemnați să facem atunci când suferim? 1 Petru 4:19

Când suferim, mai ales când suferim deși nu am făcut nimic rău, ne punem iar și iar întrebarea pe care și-a pus-o Iov: *De ce?* Și în majoritatea cazurilor nu avem răspuns. Tot ce putem face, potrivit lui Petru, este să ne încredințăm sufletul lui Dumnezeu, adică să avem încredere în „credinciosul Ziditor”, și să facem mai departe ce este bine.

De ce este atât de important pentru un creștin (și în special pentru un creștin care suferă) să-L cunoască pe Dumnezeu personal, să știe că El este bun și iubitor? Cum putem să-L cunoaștem mai bine?

Vineri, 5 mai – Un gând de încheiere

La secțiunea de duminică, am amintit despre o scrisoare adresată împăratului roman, în care sunt descrise suferințele creștinilor din primele secole: „... Iată ce cale am urmat cu cei denunțați ca fiind creștini: îi întrebam dacă erau creștini; dacă mărturiseau că erau, repetam întrebarea încă de două ori, menționând și amenințarea cu pedeapsa capitală; dacă răspundeau la fel, ordonam să fie executați. Fiindcă, indiferent de natura crezului lor, n-am avut totuși nicio îndoială că nesupunerea și îndârjirea meritau pedeapsite.

Pe cei care negau că erau sau că ar fi fost vreodată creștini, care repetau după mine cuvintele invocării zeilor și care aduceau închinare, cu vin și tămâie, chipului tău (adus special în acest scop la porunca mea) și zeilor și care la sfârșit îl blestemau pe Hristos - lucruri despre care se spune că cei care sunt într-adevăr creștini nu pot fi constrânși nicidecum să le facă - am socotit că era potrivit să îi eliberez. Alții, care erau indicați de un informator, mărturiseau la început că erau creștini, dar mai apoi negau; era adevărat că avuseseră aceste convingeri, însă renunțaseră la ele, unii de trei ani, alții de mai mulți ani, iar câțiva chiar de douăzeci și cinci de ani. Ei s-au închinat cu toții la statuia ta și la icoanele zeilor și L-au blestemat pe Hristos.” - *Pliny Letters* (London: William Heinemann, 1915), cartea 10:96 (vol. 2, pp. 401-403).

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Proverbele 22-28

1. Care este răsplata smereniei?
2. Ce anume poate zdrobi oase?
3. Când se potolește cearta?
4. Ce este mai bună decât o prietenie ascunsă?

Profeți și regi, capitolul 18

5. Cu ce este comparată inima care primește Cuvântul lui Dumnezeu?